

РЕШЕНИЕ

№ 1203

гр. София, 16.03.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 11.03.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Павлова

Полина Якимова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на
прокурора Павлов, като разгледа дело номер **308** по описа за **2011** година
докладвано от съдия Полина Якимова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от
ЗАНН.

С решение, постановено на 18.10.2010 г. по н а х дело № 13173/ 2009г.,
Софийски районен съд, НК, 20 състав, е отменил наказателно постановление №
339/ 2007 г., издадено на 31.01.2008 г. от началника на М. А. С., с което на М. Х.
е наложено административно наказание глоба в размер на 1000 лв на основание
чл. 18, ал. 1 от Валутния закон и е постановено отнемане в полза на държавата
на задържаните с разписка № 0461/ 26.08.2007 г. недекларирани парични
средства в размер на 4600 евро и 610 500 ирански реали с легова равностойност
9094,03 лв.

Решението е обжалвано от процесуален представител на административно
– наказващия орган с оплаквания, че е постановено при неправилно прилагане
на закона и съществено нарушение на процесуалните правила.

Първото възражение на касатора е в насока, че НП № 339/ 2007 г. от
31.01.2008 г. е влязло в сила преди да бъде подадена жалбата срещу него. Самата
жалба изхожда от лица без представителна власт, а позоваването на
приложеното пълномощно, дадено от консула на посолството на Ислямска
Република И в С. не съответства на чл. 5, буква „Г” от Виенската конвенция за

консулските отношения; освен това липсват данни да е налице писмен акт за оправомощаване на консула да натоварва български адвокати с процесуално представителство по конкретното административно – наказателно производство.

По съществото на спора е изложено, че извършването на административно нарушение по ВЗ, извършилото го лице и вината му са безспорно установени. Самото лице се опитало да заблуди митническите служители, попълвайки валутна декларация с друго име, която е съставена на английски език, което не кореспондира на позицията му, че знае и ползва единствено родния си език.

Възражения срещу касационната жалба не са постъпили.

Ответникът, чрез А. С. и А. Ч, оспорва жалбата и се позовава на изтичане на тригодишен давностен срок за реализиране на административно – наказателната отговорност.

Представителят на С градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира следното.

Съгласно чл. 218, ал. 1 от АПК съдът разглежда жалбата само на сочените касационни основания. На основание чл. 218, ал. 2 от АПК съдът следи служебно единствено за валидността и допустимостта на обжалваното решение, както и за нарушение на материалния закон.

Правилата за връчване на наказателните постановления са регламентирани в разпоредбата на чл. 58 ЗАНН, чиято ал. 1 предвижда, че препис от наказателното постановление се връчва срещу подпис на нарушителя и на поискалия обезщетение. Съгласно чл. 58, ал. 2 ЗАНН когато нарушителят или поискалия обезщетение не се намери на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен, наказващият орган отбелязва това върху наказателното постановление и то се счита за връчено от деня на отбелязването.

Видно от съдържанието на АУВН, в него е обозначен адрес на М. Х. в И, гр. Т. Липсват данни на ответника да е указано, че следва да посочи адрес в Република Б, респ. какви са последиците от непосочване на такъв, обусловили в конкретния случай връчване на наказателното постановление чрез отбелязване /извършено на 17.09.2009 г./, че е влязло в сила. Поради това съдът приема, че наказателното постановление не е редовно съобщено на М. Х., поради което жалбата, по която е образувано н а х дело № 13 173/ 2009 г. на СРС, 20 състав, е допустима.

Законът за административните нарушения и наказания регламентира давностен срок в две хипотези – относно изпълнението на влязъл в сила административно – наказателен акт – чл. 82 от ЗАНН, и в нормата на чл. 34 от ЗАНН, касаеща административно – наказателното производство във фазата му на развитие пред административно – наказващия орган с оглед осигуряване на бързина на това производство, засягащо в значителна степен правната сфера на субектите. Прямо съдебната фаза на административно – наказателното производство ЗАНН не съдържа изрична уредба, но по силата на препращащата норма на чл.

11 от ЗАНН приложение намират правилата за давността по НК. В глава IX от НК, чл. 79 предвижда, че наказателното преследване се изключва, когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК в действаща към датата на довършване на нарушението редакция наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на две години за всички други наказания с изключение на дадените в предходните точки на същата алинея. След измененията на НК /ДВ, бр. 26/ 2010 г./ срокът по чл. 80, ал. 1, т. 5 НК е три години.

Разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК предвижда абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е образувано производство, отговорността се погасява. В нея е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, надвишаващ с една втора срока, предвиден в чл. 80, ал. 1, а в настоящия случай т. 5 от този член на НК. В конкретния случай давността е две години, а абсолютната давност съгласно чл. 81, ал. 3 от НК е три години от момента на извършване на нарушението по аналогия с чл. 80, ал. 3 от НК.

Според този касационен състав уредените в НК правила за давността и абсолютната давност следва да се прилагат и в административно – наказателното производство, тъй като интензитетът на въздействие на престъпните посегателства е много по – силен от административните нарушения. Да се отрече възможността за прилагане на абсолютната давност за административни нарушения, би означавало извършителите на такива нарушения да се поставят в по – неблагоприятно положение от извършителите на престъпления по НК.

В обстоятелствената част на АУВН е посочено, че нарушението е извършено на 26.08.2007 г. От този момент момента до датата на устните състезания в АССГ е изтекъл давностният срок за осъществяване на административно – наказателната отговорност на ответника за нарушението по чл. 3 от Регламент 1889/ 2005 г. на ЕС, чл. 11, ал. 2 от ВЗ вр. чл. 2, ал. 2 от Наредба № 10/ 2003 г. за износа и вноса на парични средства в наличност, благородни метали, скъпоценни камъни и изделия със или от тях. Изтичането на тригодишният срок по чл. 81, ал. 3 от НК на 26.08.2010 г. е факт, който следва да бъде взет предвид от настоящия съдебен състав.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 и ал. 3 от АПК вр. с чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, съдът

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение, постановено на 18.10.2010 г. по н а х дело № 13173/ 2009г., С районен съд, НК, 20 състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

